

Kukorelly Endre

PRO

Otthon ebédel.

Most kimegy a konyhába, neon, pislog a neoncső, kimegy enni. És eszébe se jut. És. Eszébe se jut, hogy

Megnézi a meccset. És előtte vagy utána felhív. Csöngött a telefon. Vagy a szünetben.

Miért gyűlöltem a -t.

Csörög a telefon. Nem mozdulok, várom, hogy bekiabálnak. Nem nekem szól. Mikor. Meleg van, durrog a gáz, nyolcas fokozat. De nem nekem szólt. Kiabálnak a

Azért gyűlöltem, mert *nem az elesettségéért, hanem mert* mégis hatalmas volt fölöttem. Vagy pedig csak féltem tőle. Tüle.

Tölle. Mindig attóó fééetem, hogy ehagy. Hogy aztán most már el. Meleg van, durrogás, sétáltam a Gorkij fa-

sorban, egész délután, ide és oda. Le és föl. Fel és alá. Tag-

lejtése kissé ügyetlen. Ha mondjuk egy hétig nem telefonál, mondjuk, az egy kerek hét. Tornaóra kellett volna mennem.

Nincs cigányzene az izébe, mert Csajkovszki van. Az apámnak a *hangja*, a konyhában csörömpöl az apám, közben üvölt a rádió, járkál, kiabál befele. Mindjárt.

Mindjárt benyit, és megkérdezi, hogy mit csinálok. Most bejön, és én nem fogok kitalálni semmit. Hívják föl a Gyovainét, más megoldás nincsen. Üvöltözés a hentesnél. A

rántott hús szaga. Bejön az ajtón.

Ha elhagy, akkor mi mást tehetne. Nem érzeleg. Alkl. Nem alkuszik meg. És én pedig. Meg nem kell alkl

Ezért gyűlöltem a -t. Ma reggel pedig kétségbeesetten.

Valaki felkapcsolta a fürdőszobában a villanyt. Jól kísétáltam magam a Gorkijban. Sétáltam és nevetgeltem. Ha jött

valaki szemben, akkor abbahagytam a nevetést. Mért nem csinálsz meg az asztalt, kiabálja a

Elhallgatnak és sajnálják egymást.

És lehetőleg semmit se.

Most a fürdőszobában van, ömlik a víz, ott szörcsög és dudorászik, beszél magához, szuszog és nyammog, lecsúszik a hasáról a mackógatyája az apámnak. Hol a népszabadság.

Hol van a picsába a népszabadság. Hol van a *és mondja a nevemet*. A sok *problémája*. *Problémái* vannak neki. A kis-

asszonyoknak. A Jancsi meg nem hajlandó felkelni. Kijövök, fölálltam, kiszalad a fejemből a vér, épp hogy elkapom az

asztal szélét. Leülök. Most kicsivel jobb, leülni, ülés, jó. Ebédelés. Leültem, és odanézek. A Jancsinak add a combja

tövét. Az egész család, ez, együtt ebédelünk.

Vagyis egyszerre eszünk.

Mért nem bírtad akkor már behozni azt a sört.
Ma reggel kétségbeesetten vágytam arra, hogy a ( ) örökre
itt legyen és hogy soha többet ne lássam.
Az egy perc.
Elvázott pedig.
Hogy befűzöd a cipőd, egyenként, szépen sorban beledu-
god a lukakba a zsinórt, és olyan eltökélten, mert el fogsz
menni. Most pedig elmegy, én tudom, hogy el. És akkor
fogom magam, és.
Rászorítom.
Az inge.
Mért nem a kanalat emeled.
Akkor elszaladtam. És tudom, hogy vége, hiába tennék
bármit, és akkor fogom azt a cipőzsinórt, és. Azután elsza-
ladok.
A Gecsei nem is tudta, hogy háromkor lesz a meccs.
Hogy hánykor lesz. Fogalma sincs neki. Menj már egy ki-
csit jobbra.
Még.
Jó.
Jó van, elég már.
Nem gondoltam volna, hogy a Baróti ennyiszor bekiabál
a kispadról. Ez meg a Kutas. Csak pár évvel lehet öregebb
nálam. Együtt jártunk pártiskolába.
Káposztaleves, a só marja a torkomat.
Amikor a rádióban dumált, és azt mondta, hogy a Vasas
bajnokságában nincs semmi humbug.
Mért, mit gondolsz. Mit gondoltál, majd azt mondja, hogy
van, mi?
Tessék, és legalább a kávé megfőzhető volna. De csak el-
vonul a szobájába. Nem bírja ki.
Egy percig.
Ezt a lötytöt.
Vagy pedig lehet, hogy lázas vagyok. Dobol a fülem. Né-
zem a plafont. Aztán kimentem, rágyújtottam, és néztem
a beázást. Egy másik hely. Hány másik helyen. De ahhoz
akkor előbb el kellett volna indulni. A Szilviával álmodoz-
tunk. Hogy most a Vízivárosban vagyunk, meg a Liget-
ben, a Velencében. Vidám park. Locsog a víz, öt forint egy
menetnyi a Velencéből. Vidám. Jól fenékbe rúgnám ezt a
kiskölyköt, beleszne a kanálisba. A Velence papírmasé sza-
ga. Enyv, víz, enyvszag. Szent Márk enyvből. Amikor az
esőben a folyosón pisiltünk, a nagymamája pedig ordito-
zott, de nem hallatszott semmi *az égvilágon*. Nem hallat-
szott a csobogás a zuhogástól. És hogy nem az eső csorog
a fejükre. A nagyon-nagyon hülye fejükre. A nagymamája
nem tudta behajlítani a lábát, és ha nagy nehezen behaj-
lította, akkor meg nem bírta kinyújtani. Fából van a térde.

Eltemették a fát. A Szilvia nagymamájának a temetése. A falábat. Akkor is esett, nem kellett kimenni a temetőbe.

Sóvárok. G.

Volt a szobájukban egy nagy hintaszék. Nem volt szabad beleülni. Ültünk a hintaszékben a Szilvivel, és erősen szorítottuk egymást. Folyt az orra.

Ennyire nem fontos senki se.

Egyszer, amikor fölmentem hozzá, tele volt az egyik szoba kék szegfűvel. És hirtelen olyan erős hányingerem lett, alig tudtam visszatartani.

És mindenki hányt.

Takarodjon innen a szegfűjével.

El szépen ezzel a szegfűvel.

Amikor elköltöztek, két napig nem ettem semmit.

Bepréseltem magam a szekrény mögé, belemarkoltam a porba, összekapartam a tenyeremmel a port a szekrény mögött.

Szegrény.

Szúrt a tüdőm. Füttyörésztem. Én így alakulok.

Aztán meg évekig nem gondoltam rá. Eszembe se jutott.

Te olyan erős asszony vagy, Sárrikám.

Nem hív fel. Ha nem hív, az nem azt jelenti, hogy nincs otthon. Hanem micsodát.

Nem vagyok képes

Jézus Mária

És amikor találkozunk, véletlenül

Biztos, hogy nem látszik rajtam a   nem tudtam *mit*
és mondtam valami hülyeséget reggel a nyolcas teremben.

Kiabálással nem lehet kitölteni az u űű ü

Nem tudtam neki mit mondani. Tegnap ettem pizzát.

Semmivel se.

Amikor itt állok, előtte, és gyűrögetek valami sálat a kezemben. És ilyen hülyén néztem. Fázott a fejem. Próbáltam lenyelni azt a darab narancsot. Narancsszagú volt a kezed meg a szád. Az élet felén.

Elfelejtette.

Látom, hogy mond valamit, mosolyog, de nem hallom, hogy mit.

Sajnálsz?

Nem olyan nehéz elkábitani egy férfit. Elég könnyű.

Egyrészt elszomorodtam, amikor senki nem nyitott ajtót.

Rohantam idefelé, hogy pontos legyek, pont, pont, és nem voltál itthon. Akkor visszamentem az egyetemre, nem tudom, miért, és onnan telefonáltam, és hagytam, hogy kicsöngjön, ameddig ki. Elengedtem a kagylót, és hallgattam a csöngést. Aztán bibizett. Bi bi bi. Egy kis részt.

Hát ez nem.

A Kendével is csak *szenvetni* lehet, leülünk egymás mellé,

és szenvedünk. Ő olyan kövér, mondja. *Olyan*. Olyan, hogy. És hogy mit pártolod te mindig azt a csibész szemetet. Mit pártolom. *Mit és pártolom*.

Mit.

Pártolom.

Rohangál fel-alá, a parketta ütemesen döng, rezeg a poharam, alaposan odavágja a sarkát. El tudnám vágni a nyakát egy izével, hörögi. És puff, durr, jól odavágja a talpát.

Ne mázskálj már annyit, morogom magam elé, úgy mondom, hogy ne hallja meg, nem is hallja. Visszatartom a levegőt. Hagyd abba. Rebegek.

Megpróbáltam elaludni.

Ez. Nekem, egyelőre. Nem megy.

Ki fog készülni a *szívem*. Nem fog ki. Fáj a hasfalam, tegnap csináltam száz vagy százkilenc lebegőülést. Nem fogok sírni. Mosolygok, *aztán*. És ettől tiszta könny minden.

Tétel, visszatétel.

Ha nem vagy bűnös, akkor merjél hazajönni és baszni, kiabálja valaki a Rózsában.

Vagy ha kimennék innen. Szépen fölkelek, kimegyek, itt hagyom ezt a Kendét.

Még előbb alszok egyet.

Ha így ül, akkor nem is kövér.

Ezt a szegény t nyt

Nem is olyan.

Felkelek. Lallala.

És ha kellenék és hiányoznék? Vagyis ha nem? Nem egyszerűen csak várakozok, hanem hallgatózom is? Egyszerűen. Bonyolultan várakozni.

És nagyon is bizonytalankodok. Mert mégiscsak jó volna benne megkapaszkodni, és ez pedig már a kilencedik telefon, vagy a tizenegyedik, vagy a tizennyolc, a megkapaszkodáshoz.

Hosszan kicsöng, nem veszik fel. Nem vesszük fel, én pedig föl se tudok állni innen. Aludtam. Vagyok képes. Tegnap a Mikulásbulin, *furcsa* volt, így, a többiek előtt, táncoltunk, parketta, még táncoltunk is, nézegettek minket, az jó volt, és hazafelé csók. Ja, és beletenyelereltem egy tál sütiibe. Rám adtad a kabátodat, hogy meg ne fázzak, *aztán* elmentél. Fogtam a kabát ujját, amíg ki nem csúszott a kezemből. Nem akartam odaadni magam, és most fáj kicsit. Van valakid? Beültem a templomba, és nem gondoltam semmire.

Gubbasztás.

Kidörzsöltél.

És én.

Kiirtja az ember az agyát.

És senki nem vigyáz rám.

Azt álmodtam, hogy a Kende fölakasztotta magát, még az elszakított kenderkötelet is láttam. A tévéhíradóban mutatták. Van neked valakid, kérdeztem tőle, és ő azt mondta, hogy van. Te vagy.

Meg akartam neki magyarázni a telefonban, hogy az egy idegláz volt, de összevissza recsegett a vonal.

A vasárnapot nem különösebben szeretem.

Egyszer.

Ha akkor sikerült volna betörnie az ajtót. Verte az öklével, ott álltam pucéran a kádban, a víz zuhogott, és ordított a rádió, és üvöltött, és ököllel verte az ajtót az apám.

Meggyes joghurt, kimagozott meggydarabkák voltak benne.

Bevettem néhány vitamint.

Sokat kellett enni.

Nem az a zsáner, nem az a szituáció, mondta Olga néni.

Három név, E, Károly és a harmadikat elfelejtettem.

Három neve van.

Egy, kettő, hhh. Járjam-e az intelligens, tanult asszony útját, mint te teszed, Erzsikém, vagy legyen egyszerű háziasszony. Egy, kettő, három. Hasra fordulva alszik, maga alá sodorja a lepedőt. A takarót lerúgta, nedves a bőre és hideg. Egy.

Egy.

Zinovjev fülébe jutott a tréfa.

Fölkel, megkeresi a papucsát, kimegy a fürdőszobába. Feláll, sötét van, szürke, kék sötét, felkapcsolja a villanyt, aztán gyorsan le. Beleütközik az ajtóba, még alszik, úgy. Zörög az ajtószárny. Áll a tükör előtt, nézi magát. Az arcán finom rajzolatok, az összegyűrt lepedő nyoma. Piszkos a tükör. Nézi a tükröt, vág egy grimaszt, pofákat vág, a micsodáját belelógatja a mosdóba. Fordítva van rajta a papucs. Jobbos, balos.

Ez meg itt hogy néz ki.

Baj.

Közel mész egy nőhöz, rögtön lepattansz róla.

Az a szerencséje, hogy

mi

az a szerencséd, hogy nem pont előttem ülsz, mert akkor beleszúrnám ezt a gombostűt a nyakadba.

Eszik valamit, a kávéját felönti tejszínnel, két kanál cukker, beül a klozetba, és a homlokát a csempéhez szorítja. Aztán az Izabellán az Andrássyig, le a földalattiba. Olvas, megnéz egy nőt. Végigjön a Váci utcán, be a kapun, fel a nyolcas előadóba. Néha úgy szeretném, ha tudnád, mit akarsz. Nem nézek oda. Az neked a szerencséd. Az a szerencséje. Bejön, leül, forgolódik. Be, ki, le, föl.

Pro

Bajára

T

Bajára.

És ha ide bámul, akkor. A frissen nyírt haja. Ne forgolódj. Most mindenki nevet valamin. Még mindig. Ez a Boros, ahogy hátradől a székén, és röhög, és végigpofázza az órát, és így tartja hozzá a fejét.

Pedig nem valami előnyös nekije a profilja.

De azért nem is olyan rettentő. Elég jó. Mozog az orra meg a füle.

Aztán meg idejön, és azt kérdezi, hogy na, mi van, mi a szent szar, megint kiborultál, hogy R-t fordítasz, rossz jel. R mint Majakovszki.

Lapát.

When I am laid in earth

Leolvassa a nem tudom honnan. Az arcomról.

Ami egy lepény.

Egy tablettá. Le kellene menni a büfébe.

Akkor (*és akkor én szépen*) megfordultam, a Boroshoz képest, és úgy mentem a folyosón, hogy a sarkamat *alaposan* odavágtam a kőhöz. Biztosan nyitva maradt a szája. Most meg mi van, kiabálta utánam a Boros. Semmi, kiabáltam vissza. Csak odavágom a sarkam. *Drága szerelmem*. Aztán a barát-nő kipuffant. *Alapos. Drága zsemle. Drága baszás. Zárom soraimat*. Nincs semmi, miért? Van? Elcsúsznak a kövön, mondjuk, mert mondjuk, hogy az egész elöntött mindent, elcsúsznék, és széjjelkenném ezt a lepényt. Nem? Mondjuk.

És az a romlástól van.

Rám dőngette az ajtót az apám. Meddig pisálsz még. Igen ám, de hova menjek el.

De.

Hova menjek. Az istenbe. Lassacskán. Megpróbáltam el-esni.

Csipkebogyó.

When I am laid in earth, May my wrongs create No trouble in thy breast; Remember me, but ah! forget my fate. Mert ez már nem fér el bennem.

Soványodok tőle.

Ráébredtem, hogy lehet ilyen hangon is hazudni.

Most nincs meg az az érzés, hogy dönteni kellene, de lehet, hogy holnap vissza

Lesz.

Lassan.

Lassanként *szépen* kihúzkodom azokat a szavakat, minden olyan szót, azokat a részeket

azt a részt, ami valamilyen módon az égiekre vonatkozik.